

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: P. Č., proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1, proti rozhodnutí žalované č. j. 2711/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2013, č. j. 9 A 94/2013 – 18,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce ze dne 11. 12. 2013 **se odmítá**.
- II. Řízení **se zastavuje**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Usnesením ze dne 21. 8. 2013, č. j. 9 A 94/2013 – 18, Městský soud v Praze odmítl žalobu, již se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí. Uvedené usnesení městského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností.

[2] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 11. 2013, č. j. 1 As 120/2013 – 11, stěžovatele vyzval: „*aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek (podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) za kasační stížnost, který činí podle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků částku 5.000 Kč,*“ a dále „*aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení předložil plnou moc udělenou jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“ Současně stěžovatele poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno fikcí dne 5. 12. 2013.

[3] Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle ustanovení § 9

odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

[4] Do dnešního dne stěžovatel soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti nezaplatil. Lhůta stanovená ve výzvě ze dne 21. 11. 2013 přitom uplynula dne 12. 12. 2013. Ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem (ani následně) tedy stěžovatel soudní poplatek neuhradil, a soud proto řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil. O tomto následku byl stěžovatel v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 120/2013 – 11 poučen.

[5] Dne 11. 12. 2013 byla zdejšímu soudu zaslána žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku za podanou kasační stížnost. V žádosti stěžovatel mj. uvádí, že nechce, aby mu soud zasílal tiskopis pro vyličení svých majetkových poměrů. Namísto toho tyto poměry stěžovatel líčí sám. Uvádí, že jeho způsob bydlení je nenájemní, nevlastnický, samostatné nebytové obydlí, výše zdanitelných příjmů je „0“, nezdanitelných přes tři tisíce korun měsíčně, důvod nevýdělečné činnosti je plná invalidita, výše peněžitých závazků „desetitisíce“, způsobilost zcizovat „nenarušená“ atd.

[6] Takto formulovaná žádost je podle názoru soudu zjevně šikanózní a není míněna vážně. Jediným smyslem takovéto žádosti je dosáhnout samostatného rozhodnutí soudu o této žádosti, nikoliv vyhovění žádosti. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by žádost stěžovatel formuloval zcela jinak. Jakkoliv dříve zdejší soud i o těchto bizarně znějících žádostech stěžovatele rozhodoval, vzal nyní v úvahu následující. K dnešnímu dni Nejvyšší správní soud eviduje přes 60 nerozhodnutých kasačních stížností stěžovatele. Celkový počet podání stěžovatele u zdejšího soudu za posledních pět let přesahuje deset set. Z celkové aktivity stěžovatele je evidentní, že jde z hlediska počtu návrhů o kverulanta, který soudům směřuje své žádosti nikoliv proto, aby bylo rozhodnuto o věci, ale proto, aby bylo *nějak* rozhodnuto. Stěžovatel se veškerou svou činností snaží dosáhnout toho, aby maximalizoval počet soudních rozhodnutí. Pravděpodobně v důsledku nadbytku volného času tímto svérázným způsobem hledá únik právě v komunikaci se soudy. Soudy včetně soudů správních jsou však povolány k ochraně práv, nikoliv k tvorbě zcela zbytečných rozhodnutí, která již zjevně nikoho ochránit nemohou, neboť zde o žádnou ochranu práv nejde (obdobně srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 1 Aps 8/2012 - 13, dostupné na www.nssoud.cz).

[7] Bizarně znějící žádost v kombinaci s těmito fakty vede zdejší soud k závěru, že byla podána jen proto, aby se stěžovateli dostalo dvou rozhodnutí, nejprve o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků, poté o zastavení řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu však na jeho žádost nelze nahlížet jinak než jako na zneužití práva podat žádost o osvobození od soudních poplatků. Skutečný a jediný účel žádosti je jiný než ten formální. Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelovo tvrzení, že žádost zneužitím práva není a je míněna vážně. Proto o této žádosti rozhodl soud výrokem prvním tak, že jde o návrh nepřipustný a odmítl jej (§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[8] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2014

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně
senátu